

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 8 juni 2016*

”EU-varumärke — Ansökan om registrering som EU-varumärke av ett figurkännetecken som föreställer en fredssymbol — Ansökan om återställande av försutten tid — Fristen för överklagande till tribunalen har inte iakttagits”

I mål T-583/15,

Monster Energy Company, Corona, Kalifornien (Förenta staterna), företrätt av P. Brownlow, solicitor,
klagande,

mot

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företräd av D. Gája, i egenskap av
ombud,

motpart,

angående ett överklagande av det beslut som meddelades av EUIPO:s andra överklagandenämnd den 17 juli 2015 (ärende R 2788/2014-2), om en ansökan om registrering som EU-varumärke av ett figurkännetecken som föreställer en fredssymbol,

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. E. Martins Ribeiro samt domarna S. Gervasoni och L. Madise (referent),

justitiesekreterare: E. Coulon,

med beaktande av överklagandet som inkom till tribunalens kansli den 5 oktober 2015,

med beaktande av svarsskrivelsen som inkom till tribunalens kansli den 6 november 2015,

med beaktande av att ingen av parterna tre veckor efter delgivningen av underrättelsen om att det skriftliga förfarandet avslutats hade inkommit med någon begäran om muntlig förhandling, och av att tribunalen således, med tillämpning av artikel 106.3 i tribunalens rättegångsregler, har beslutat att avgöra målet på handlingarna,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Klaganden, Monster Energy Company, ingav den 21 november 2012 en ansökan om registrering av nedan återgivna figurmärke till Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) i enlighet med rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken (EUT L 78, 2009, s. 1).

- 2 De varor som registreringsansökan avsåg omfattas av klasserna 5, 30 och 32 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg.
- 3 Genom beslut av den 8 maj 2013 avtog granskaren ansökan om registrering av det sökta varumärket i enlighet med artikel 7.1 b och 7.2 i förordning nr 207/2009, jämförd med regel 11 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, 1995, s. 1), i dess ändrade lydelse.
- 4 Den 8 juli 2013 överklagade klaganden granskarens beslut till EUIPO med stöd av artiklarna 58–64 i förordning nr 207/2009.
- 5 EUIPO:s första överklagandenämnd avtog överklagandet genom beslut av den 11 december 2013 (nedan kallat det första beslutet).
- 6 Genom faxmeddelande av den 23 juni 2014 gjorde klagandeföretaget, hos EUIPO, gällande att det efter att ha kontrollerat hur ärendet fortlöpte, hade upptäckt att EUIPO:s första överklagandenämnd hade antagit det första beslutet. Klagandeföretaget hävdade emellertid att det inte hade delgetts beslutet. Det begärde därför att en ny talefrist skulle börja löpa för att det eventuellt skulle kunna överklaga det första beslutet till tribunalen.
- 7 Eftersom klagandeföretaget inte hade fått något svar på sitt faxmeddelande av den 23 juni 2014, upprepade det sin begäran genom att inge ett klagomål till EUIPO genom e-postmeddelande av den 2 juli 2014.

- 8 Enheten "Klagomål" på avdelningen "Kontakt med användarna" hos EUIPO svarade klaganden genom e-postmeddelande av den 10 juli 2014 att denna hade delgetts det första beslutet i ett faxmeddelande av den 20 december 2013. Detta framgick av sändningsrapporten från den telefax som använts för sändningen. I sändningsrapporten angavs datum, tid och mottagarens nummer samt kommentaren "OK". Nämda enhet tillade att tribunalen var behörig att avgöra ett överklagande av det första beslutet och att tribunalen skulle bedöma huruvida överklagandet kunde prövas i sak mot bakgrund av omständigheterna och åberopad bevisning.
- 9 Överklagandenämndernas kansli bekräftade genom faxmeddelande av den 15 juli 2014 innehållet i sändningsrapporten från den telefax som hade använts för att delge det första beslutet. Kansliet angav att EUIPO inte kunde sätta ut en ny frist för överklagande.
- 10 Även andra skrivelser utväxlades mellan klaganden och EUIPO under de följande veckorna. Klaganden vidtog slutligen två parallella åtgärder.
- 11 Klaganden överklagade det första beslutet till tribunalen genom ett överklagande som inkom till tribunalens kansli den 18 augusti 2014. Målet registrerades under målnummer T-633/14.
- 12 Vidare ingav klaganden samma dag en ansökan om återställande av försutten tid i den mening som avses i artikel 81 i förordning nr 207/2009 till EUIPO.
- 13 För att få återupprätta sina rättigheter att bestrida det första beslutet vid tribunalen och för att ansökan om registrering av EU-varumärke skulle kvarstå i EUIPO:s register under förfarandet vid unionsdomstolen, gjorde klaganden gällande att vissa omständigheter, trots klagandens uppmärksamhet, hade lett till att klaganden inte fick kännedom om det beslutet förrän den 17 juni 2014. Delgivningen av det första beslutet av den 20 december 2013 kom inte klaganden tillhanda. EUIPO var därför tvungen att ange att den frist som skulle iakttas för att överklaga till tribunalen började löpa den 17 juni 2014 samt på nytt föra in klagandens ansökan om registrering som EU-varumärke i registret.
- 14 Genom skrivelse av den 29 augusti 2014 angav överklagandenämndernas kansli att klagandens ansökan om återställande av försutten tid inte kunde bifallas, eftersom artikel 81 i förordning nr 207/2009 endast avser frister avseende EUIPO och inte frister avseende tribunalen. Genom sändningsrapporten från den telefax som hade använts bekräftades att det första beslutet hade delgetts den 20 december 2013. Endast tribunalen, till vilken beslutet nu hade överklagats, kunde fälla ett avgörande.
- 15 Den 28 oktober 2014 överklagade klaganden skrivelsen från överklagandenämndernas kansli av den 29 augusti 2014 till EUIPO. Överklagandet kompletterades med en tilläggsinlaga den 31 december 2014. I denna inlaga yrkade klaganden ogiltigförklaring av kansliets skrivelse och omprövning av ansökan om återställande av försutten tid.
- 16 Förfarandet fortsatte till dess att EUIPO:s andra överklagandenämnd, den 17 juli 2015, antog ett beslut att avvisa klagandens överklagande till nämnden (nedan kallat det överklagade beslutet). Det beslutet delgavs klaganden den 5 augusti 2015.
- 17 I det överklagade beslutet erinrade överklagandenämnden om vissa bestämmelser i förordning nr 207/2009 vilka avser rättsmedel mot beslut som fattats av olika enheter vid EUIPO. Det var därvid fråga om artikel 58.1 och artikel 65.1 och 65.5 i den förordningen. Överklagandenämnden erinrade även om innehållet i artikel 81.1 i förordning nr 207/2009. I den bestämmelsen fastställs det allmänna tillämpningsområdet för förfarandet för återställande av försutten tid.

- 18 Överklagandenämnden angav vidare att skrivelsen från överklagandenämndernas kansli av den 29 augusti 2014 inte var ett beslut från en enhet i första instans vid EUIPO som kan överklagas enligt artikel 58 i förordning nr 207/2009. Överklagandet kunde därför inte prövas i sak.
- 19 Överklagandenämnden tillade att artikel 81.1 i förordning nr 207/2009 i vart fall inte var tillämplig i ärendet. Överklagandenämnden betonade att den artikeln avser sådana situationer då det inte varit möjligt att iaktta en frist ”i förhållande till” EUIPO och att klaganden hade begärt att få sin rätt återställd i fråga om en talefrist i förhållande till tribunalen, det vill säga i samband med ett förfarande som inte skulle äga rum vid EUIPO. Överklagandenämnden ansåg därför att den inte var behörig att avgöra överklagandet. Överklagandenämnden godtog härvidlag inte klagandens tolkning att fristen enligt den bestämmelsen ska förstås som en frist ”avseende” eller ”i förhållande till” EUIPO, eller med andra ord som beräknas i förhållande till EUIPO:s agerande.
- 20 Överklagandenämnden tillade dessutom att klagandens överklagande av det första beslutet var anhängigt vid tribunalen och att det utvisade att överklagandenämnden inte var behörig att avgöra ansökan om återställande av försutten tid.
- 21 Genom beslut av den 9 september 2015, Monster Energy/harmoniseringskontoret (återgivning av en fredssymbol) (T-633/14, ej publicerat, EU:T:2015:658), avvisade tribunalen överklagandet av det första beslutet eftersom överklagandet ingetts för sent. Det beslutet överklagades till domstolen, som ogillade överklagandet i beslut av den 4 maj 2016, Monster Energy/EUIPO (C-602/15 P).
- 22 Mot denna bakgrund gav klaganden in förevarande överklagande den 5 oktober 2015.

Parternas yrkanden

- 23 Klaganden har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara det överklagade beslutet,
 - återförvisa ärendet till EUIPO:s andra överklagandenämnd för att denna i sak ska avgöra ansökan om återställande av försutten tid, och
 - förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna.
- 24 EUIPO har yrkat att tribunalen ska
- ogilla överklagandet, och
 - förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

- 25 Klaganden har i sak åberopat fyra grunder till stöd för sitt överklagande. För det första åsidosatte överklagandenämnden artikel 58 i förordning nr 207/2009 när den slog fast att skrivelsen från överklagandenämndernas kansli av den 29 augusti 2014 inte kunde överklagas med stöd av den bestämmelsen. För det andra åsidosatte överklagandenämnden artikel 65.5 i förordning nr 207/2009 när den slog fast att det var den 20 december 2013, dagen för delgivningen av det första beslutet, som skulle läggas till grund för beräkningen av fristen för överklagande till tribunalen. För det tredje åsidosatte överklagandenämnden artikel 81 i förordning nr 207/2009 när den slog fast att den artikeln inte var tillämplig i fråga om en ansökan att låta en frist för överklagande till tribunalen börja löpa på nytt och därmed inte ansåg sig vara behörig att tillämpa den artikeln i ärendet. För det fjärde underlät

överklagandenämnden slutligen att avgöra ärendet och åsidosatte artikel 75 i förordning nr 207/2009 genom att inte fälla ett avgörande och därigenom inte motivera det överklagade beslutet i det avseendet i fråga om den andra ansökan (se ovan punkt 13); den andra ansökan angavs i ansökan om återställande av försutten tid och upprepades i klagandens tilläggsinlaga till överklagandenämnden, nämligen den om att på nytt föra in klagandens ansökan om registrering som EU-varumärke i EUIPO:s register under unionsdomstolens bedömning.

- 26 Tribunalen ska först pröva den sista grunden, avseende underlåtelsen att göra en prövning och att motivera det överklagade beslutet.

Grunden avseende underlåtelse att göra en prövning samt bristande motivering

- 27 Klaganden gjorde en ansökan hos EUIPO om återställande av försutten tid beträffande fristen för att överklaga till tribunalen. Klaganden anförde härvidlag att denna, eftersom någon ny frist inte började löpa den 17 juni 2014, förlorat rätten att väcka talan vid unionsdomstolen och rätten att vidhålla sin ansökan om registrering av ett EU-varumärke. I den ansökan yrkade klaganden uttryckligen att fristen för att överklaga till tribunalen skulle börja löpa på nytt från och med den 17 juni 2014 och att klagandens registreringsansökan skulle föras in på nytt i EUIPO:s register under unionsdomstolens bedömning. Klaganden vidhöll dessa överväganden och yrkanden i tilläggsinlagan till överklagandenämnden.
- 28 I överklagandet till tribunalen har klaganden betonat att överklagandenämnden i det överklagade beslutet inte uttalade sig om dennes ansökan, som var förenad med klagandens andra rättighet, som angetts ovan i punkt 27, avseende att registreringsansökan skulle föras in på nytt i EUIPO:s register under unionsdomstolens bedömning av överklagandet. Det överklagade beslutet innehöll inte heller någon motivering i det avseendet, vilket innebär ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift som utgjorde ett hinder för klaganden att på ett ändamålsenligt sätt tillvarata sina rättigheter i det avseendet. Klaganden har yrkat att tribunalen ska avgöra den ansökan och har tillagt att det förhållandet att motivering saknas innebär ett hinder för tribunalens möjligheter att pröva det överklagade beslutets lagenlighet.
- 29 Underlåtelsen att avgöra ett yrkande kan leda till att överklagandenämndens beslut ogiltigförklaras, åtminstone delvis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 juli 2002, SAT.1/harmoniseringskontoret (SAT.2), T-323/00, EU:T:2002:172, punkt 19).
- 30 Såsom tribunalen angett ovan i punkt 27, gjorde klaganden en ansökan hos EUIPO om att klagandens registreringsansökan skulle föras in på nytt i EUIPO:s register under unionsdomstolens prövning av klagandens överklagande, inom ramen för ansökan om återställande av försutten tid i fråga om fristen för överklagande till tribunalen. Klagandebolaget förenade således sin ansökan om att dess registreringsansökan på nytt skulle föras in i registret med sin ansökan angående den fristen.
- 31 Eftersom överklagandenämnden fastställde det ställningstagande som överklagandenämndernas kansli hade intagit, nämligen att förfarandet för återställande av försutten tid inte kunde avse en frist för överklagande till tribunalen, följer det med nödvändighet att överklagandenämnden inte biföll ansökan om att registreringsansökan skulle föras in på nytt i EUIPO:s register, vilken var förenad med ansökan om att fristen för att överklaga till tribunalen skulle börja löpa på nytt från den 17 juni 2014. Överklagandenämnden underlät således inte att avgöra den ansökan om återställande av försutten tid i vilken ansökan gjordes om att registreringsansökan skulle föras in på nytt i registret.
- 32 Det konstaterandet strider inte mot den omständighet som gjordes gällande i EUIPO:s svarsskrivelse, nämligen att klagandens ansökan om registrering som EU-varumärke, med avseende på registret, för närvarande är ett pågående förfarande och inte en avslagen ansökan. Oberoende av ansökan om

återställande av försutten tid slog EUIPO nämligen fast att avslaget på ansökan om registrering av det aktuella varumärket överklagats till unionsdomstolen. EUIPO drog därav slutsatsen att registreringsansökan skulle anges vara ett pågående förfarande i registret.

- 33 I fråga om att motiveringen påståtts vara bristfällig, erinrar tribunalen om att EUIPO:s beslut ska vara motiverade enligt artikel 75 i förordning nr 207/2009. Motiveringsskyldigheten, som även följer av artikel 296 FEUF, har varit föremål för en fast rättspraxis. Enligt denna rättspraxis ska det av motiveringen klart och tydligt framgå hur den som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav effektivt kan utöva rätten att begära en domstolsprövning av det angripna beslutet och så att unionsdomstolen ges möjlighet att utföra sin prövning av beslutets lagenlighet. Det krävs emellertid inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen. Bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller dessa krav ska nämligen inte endast ske utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (dom av den 29 februari 1996, kommissionen/rådet, C-122/94, EU:C:1996:68, punkt 29, och dom av den 28 januari 2016, Gugler France/harmoniseringskontoret – Gugler (GUGLER), T-674/13, ej publicerad, EU:T:2016:44, punkt 52). På samma sätt ska kravet på motivering bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll och de anförda skälen. Det innebär att det kravet inte alltid betyder att ett uttryckligt ställningstagande behöver göras i fråga om samtliga omständigheter som de berörda har anført eller begärt (dom av den 30 mars 2000, VBA/Florimex m.fl., C-265/97 P, EU:C:2000:170, punkt 93; se, för ett liknande resonemang, även dom av den 30 november 2000, Industrie des poudres sphériques/kommissionen, T-5/97, EU:T:2000:278, punkt 199, och av den 9 december 2010, Tresplain Investments/harmoniseringskontoret – Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, EU:T:2010:505, punkt 46).
- 34 *I fråga om påståendet att motiveringen är bristfällig, finner tribunalen att det överklagade beslutet innehåller en motivering som överensstämmer med de krav som angetts ovan i punkt 33. Motiveringen har gjort det möjligt att förstå överklagandenämndens resonemang och att därav göra den sammanfattning som angetts ovan i punkterna 17–20. Att överklagandenämnden inte lämnade någon separat motivering av avslaget på ansökan – vilken angavs i ansökan om återställande av försutten tid och upprepades i klagandens tilläggsinlaga – om att på nytt föra in klagandens registreringsansökan i EUIPO:s register, berodde även på att överklagandenämnden avsåg att avslå ansökan om återställande av försutten tid och överklagandet till nämnden för att de gjorts till enheter som inte var behöriga. Det var därför inte nödvändigt att upprepa samma förklaringar för varje ansökan som följde.*
- 35 Överklagandet kan således inte bifallas på grunden avseende underlåtelse att avgöra ärendet och bristande motivering. Tribunalen ska därefter pröva den tredje grunden för ogiltigförklaring.

Grunden avseende att artikel 81 i förordning nr 207/2009 har åsidosatts

- 36 Enligt klaganden åsidosatte överklagandenämnden artikel 81 i förordning nr 207/2009 om förfarandet för återställande av försutten tid, när nämnden ansåg att det förfarandet inte var tillämpligt i fråga om en ansökan att låta en frist för överklagande till tribunalen börja löpa på nytt och inte ansåg sig vara behörig att tillämpa den artikeln i ärendet.
- 37 Artikel 81.1 i förordning nr 207/2009 har följande lydelse:

”En sökande eller innehavare av ett [EU-]varumärke eller annan part i ett förfarande vid byrån som, trots att han har iakttagit all omsorg som har betingats av omständigheterna, inte har kunnat iaktta en frist i förhållande till byrån, ska på ansökan därom få sin rätt återställd, om underlåtenheten enligt denna förordning har haft till omedelbar följd att en rättighet eller rätt att överklaga gått förlorad.”

- 38 Klaganden har hävdad att lagstiftaren genom uttrycket "frist i förhållande till byrån" syftade på frister "om" eller "som rör" EUIPO. Att gå förlustig möjligheten att överklaga ett beslut som fattats av överklagandenämnden till tribunalen på grund av att en frist för överklagande inte iakttagits, borde därför kunna bli föremål för ett förfarande för återställande av försutten tid, eftersom EUIPO berörs av en sådan frist såväl i egenskap av upphovsman till det beslut som kan komma att angripas som i egenskap av potentiell part i målet vid tribunalen.
- 39 Klaganden anser nämligen att uttrycken "i förhållande till", "om" och "som rör" har samma betydelse. Klaganden har betonat att utgångspunkten för den aktuella fristen, som föreskrivs i förordning nr 207/2009, slås fast i EUIPO:s beslut. Klaganden har med hänvisning till artikel 64.3 i förordning nr 207/2009 även betonat att det beslutet träder i kraft om den fristen löper ut utan att ett överklagande gjorts till tribunalen. Klaganden har dessutom anmärkt att artikel 65 i förordning nr 207/2009 – som avser överklagande till unionsdomstolen och i vilken fristen för överklagande definieras – inte nämns i artikel 81.5 i den förordningen, vilken artikel innehåller bestämmelser om begränsningar av tillämpningsområdet för förfarandet för återställande av försutten tid. Enligt klaganden berörs således EUIPO av olika skäl av fristen för överklagande till tribunalen och underlåtelsen att iakttä den fristen kan bli föremål för ett förfarande för återställande av försutten tid.
- 40 I skäl 12 i förordning nr 207/2009 anges emellertid följande:
- "... Det är ... nödvändigt att det, inom ramen för gemenskapens nuvarande institutionella struktur och fördelning av befogenheter, tillhandahålls en byrå för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) som tekniskt sett är självständig och som är tillräckligt oberoende i rättsligt, administrativt och ekonomiskt hänseende. Av denna anledning är det nödvändigt och lämpligt att byrån får ställning som ett gemenskapsorgan som är juridisk person och med de genomförandebefogenheter som anges i denna förordning, inom ramen för gemenskapsrätten och utan att det påverkar de befogenheter som gemenskapens institutioner har."
- 41 Att en av EUIPO:s enheter skulle ges befogenhet att bevilja en ansökan om återställande av försutten tid i fråga om en frist för överklagande till tribunalen skulle, såsom EUIPO har hävdad, göra intrång på tribunalens befogenheter att – med undantag för domstolens kontrollbefogenheter – ensam avgöra huruvida ett överklagande till tribunalen kan prövas i sak, i enlighet med artiklarna 256 FEUF och 263 FEUF.
- 42 I de artiklarna föreskrivs i det avseendet att tribunalen ska kontrollera lagligheten av de åtgärder som unionens organ och byråer vidtar och som är avsedda att få rättsverkan gentemot tredje man, med förbehåll för villkoren för upptagande till sakprövning, särskilt med hänsyn till att överklagandet ska göras inom två månader från, beroende på omständigheterna, dagen för offentliggörandet av åtgärden, delgivningen till klaganden eller den dag då denna har fått kännedom om åtgärden. Frågan om upptagande till sakprövning är emellertid en av de omständigheter i ett överklagande som omfattas av rättens behörighet. Detta gäller i än högre grad då rätten ska göra en bedömning på eget initiativ, vilket domstolen erinrat om bland annat i beslut av den 26 februari 1981, Farrall/kommissionen (10/81, EU:C:1981:60) och i dom av den 23 april 1986, Les Verts/parlamentet (294/83, EU:C:1986:166, punkt 19).
- 43 I artikel 263 femte stycket FEUF föreskrivs visserligen att i de akter genom vilka unionens organ och byråer inrättas, kan särskilda villkor och former föreskrivas för talan som väcks av fysiska eller juridiska personer mot akter som antas av dessa organ eller byråer och som ska ha rättsverkan i förhållande till dem. I förevarande mål överensstämmer artikel 65.5 i förordning nr 207/2009 – i vilken anges att talan ska väckas vid domstolen inom två månader från det att överklagandenämnden meddelat beslutet –, emellertid fullständigt med den allmänna ordning som föreskrivs i artikel 263 FEUF i fråga om rättens behörighet att bedöma huruvida fristen för överklagande har iakttagits.

- 44 Det framgår härvidlag av handlingarna i målet att klaganden överklagade till tribunalen efter att ha fått kännedom om det första beslutet och att tribunalen redan i samband därmed avgjorde frågan huruvida fristen hade iakttagits i fråga om överklagandet till tribunalen av det beslutet. Tribunalen fastställde att överklagandet hade ingetts för sent och därför inte kunde prövas i sak. Eftersom ett överklagande har gjorts, skulle den bedömningen kunna omprövas i förevarande mål. Det är i alla händelser unionsdomstolarna som ska göra en sådan omprövning och inte EUIPO. Även om det antogs att överklagandenämnden vid EUIPO skulle ha bifallit ansökan om återställande av försutten tid, skulle detta inte under något förhållande ha varit bindande för tribunalen i fråga om bedömningen av huruvida överklagandet till tribunalen av det första beslutet gjorts för sent.
- 45 Det är således inte artikel 81 i förordning nr 207/2009 om återställande av försutten tid som är tillämplig när rätten kan anse att ett överklagande till tribunalen av ett beslut som fattats av överklagandenämnden vid EUIPO har getts in för sent. Det är de bestämmelser som ska tillämpas som är tillämpliga på rätten, det vill säga artikel 263 FEUF och därutöver artikel 45 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol. Enligt denna ska "[f]örsutten tid ... inte medföra rättsförlust, om vederbörande styrker förekomsten av oförutsebara omständigheter eller force majeure".
- 46 Domstolsförfarandet sönderfaller, såsom föreskrivs i artikel 81 i förordning nr 207/2009, för övrigt inte redan från början i två delar, så att en del avser ingivande av överklagandet och en annan del avser ingivande av ansökan om återställande av försutten tid som rätten ska avgöra separat för att slå fast huruvida överklagandet kan prövas i sak med avseende på huruvida fristen för ingivande av överklagandet har iakttagits. Frågan huruvida överklagandet kan prövas i sak ska nämligen i princip prövas i samband med det förfarande som inleds genom att överklagandet inges. Det är endast om en invändning om rättegångshinder framställs med ett yrkande om att den frågan ska avgöras utan att själva saken prövas, eller om rätten ex officio prövar ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas, som rätten kan fälla ett separat avgörande beträffande huruvida överklagandet kan tas upp till prövning och därefter avgöra målet i sak när den har funnit att överklagandet kan tas upp till prövning.
- 47 Tribunalen kan därför inte godta de argument som klaganden har anfört på grundval av vokabulären och på grundval av den omständigheten att EUIPO av olika skäl berörs av fristen för överklagande till tribunalen.
- 48 Förfarandebestämmelserna i artikel 81 i förordning nr 207/2009 överensstämmer i sig fullständigt med den tolkning av artiklarna 256 FEUF och 263 FEUF som angetts ovan i punkterna 41–47.
- 49 I artikel 81.2 i förordning nr 207/2009 preciseras nämligen att en åtgärd som försumrats måste vidtas inom fristen för ingivande av ansökan om återställande av försutten tid, det vill säga inom två månader från det att förfallet upphört. I artikel 81.4 i förordning nr 207/2009 anges att "[b]eslut om ansökan ankommer på den enhet som är behörig att besluta i anledning av underlåtenheten". En åtgärd som försumrats är en åtgärd som borde ha genomförts inom den frist som avses i ansökan om att låta en frist börja löpa på nytt. En sådan åtgärd ska syfta till att få en rättighet eller att få överklaga.
- 50 I fråga om ett överklagande till tribunalen av ett beslut som en överklagandenämnd vid EUIPO har fattat, innebär detta i förevarande mål, även om artikel 81 i förordning 207/2009 skulle tillämpas, med hänsyn till artikel 81.2 och 81.4 i samma förordning, att den åtgärd som försumrats, det vill säga överklagandet, ska vidtas inom två månader från det att det förfall upphörde som utgjorde hinder för att inge överklagandet tidigare, och att ansökan om återställande av försutten tid ska ges in inom samma frist till den enhet som är behörig att avgöra överklagandet, det vill säga till tribunalen. Detta överensstämmer inte med den tolkning som klaganden vill göra, och det innebär i synnerhet att det inte finns någon enhet hos EUIPO som kan avgöra frågan.

- 51 Tribunalens slutsats ovan i punkt 45 påverkas inte av den av klaganden betonade omständigheten att fristen för överklagande till tribunalen enligt artikel 65 i förordning 207/2009 inte nämns i artikel 81.5 i samma förordning, som innebär att den artikeln inte ska tillämpas i fråga om vissa frister för förfaranden vid EUIPO. Att den inte nämns förklaras av att artikel 81 i förordning 207/2009 inte till någon del är tillämplig på förfaranden vid unionsdomstolen. Artikel 82 i förordning nr 207/2009 har rubriken "Fortsatt behandling" och avser andra situationer då frister som kan åtgärdas inte iakttagits "gentemot" EUIPO. Såsom klaganden även har betonat, nämns artikel 65 i förordning 207/2009 däremot uttryckligen i artikel 82.2 bland bestämmelserna om frister som den artikeln inte är tillämplig på. Den bristen på harmoni i framställningen av artiklarna 81 och 82 i förordning nr 207/2009 utgör emellertid inte hinder för att notera att bestämmelserna om frister "gentemot" EUIPO inte i någon av de båda slagens situationer kan avse fristen för överklagande till unionsdomstolen.
- 52 Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den slog fast att den i likhet med överklagandenämndernas kansli inte var behörig att pröva klagandens ansökan om återställande av försutten tid. Överklagandet kan således inte bifallas på den tredje grunden.

De övriga grunderna

- 53 Det som tribunalen slagit fast ovan i punkt 52 räcker för att ogilla överklagandet, inklusive yrkandet avseende återförvisning av ärendet till EUIPO. Det är därvid inte nödvändigt att pröva klagandens två övriga grunder. De saknar nämligen verkan, eftersom de, även om de vore välgrundade, inte kan leda till ogiltigförklaring av den överklagade rättsakten.
- 54 Överklagandenämnden avvisade nämligen överklagandet av skrivelsen av den 29 augusti 2014 från överklagandenämndernas kansli. Det räcker härvidlag att ett av de rättegångshinder som överklagandenämnden har gjort gällande är välgrundat – såsom har slagits fast ovan i punkt 52 – för att förevarande överklagande av det överklagade beslutet inte ska kunna bifallas (se, analogt, i fråga om flera skäl som motiverar kommissionens beslut, dom av den 6 november 1990, Italien/kommissionen, C-86/89, EU:C:1990:373, punkt 20, och dom av den 14 december 2005, General Electric/kommissionen, T-210/01, EU:T:2005:456, punkterna 42 och 43, eller, i fråga om tribunalens beaktande av flera skäl för rättsstridighet, dom av den 18 mars 1993, parlamentet/Frederiksen, C-35/92 P, EU:C:1993:104, punkt 31, eller, när tribunalen har anfört flera skäl för att ogilla en talan, beslut av den 24 januari 1994, Boessen/CES, C-275/93 P, EU:C:1994:20, punkterna 25 och 26).
- 55 Vad särskilt gäller klagandens andra grund – avseende att överklagandenämnden åsidosatte artikel 65.5 i förordning nr 207/2009 när den slog fast att den 20 december 2013, dagen för delgivningen av det första beslutet, skulle läggas till grund för beräkningen av fristen för överklagande till tribunalen – finner tribunalen, såsom även EUIPO gjort gällande, att den grunden är verkningslös i fråga om överklagandenämndens resonemang som ledde till att ansökan om återställande av försutten tid avvisades.

Rättegångskostnader

- 56 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. EUIPO har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, ska EUIPO:s yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

- 1) **Överklagandet ogillas.**
- 2) **Monster Energy Company ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juni 2016.

Underskrifter